

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Ostravě rozhodl samosoudkyní JUDr. Miroslavou Honusovou v právní věci

žalobce: **Mgr. M. H.**

proti

žalovanému: **Krajský úřad Moravskoslezského kraje**
sídlem 28. října 117, 702 18 Ostrava

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 26. 5. 2025 č. j. MSK 59997/2025, ve věci
přestupku proti občanskému soužití

takto:

I. Žaloba se **zamítá**.

II. Žádný z účastníků **nemá** právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

1. Podanou žalobou se žalobce domáhal přezkoumání rozhodnutí žalovaného ze dne 26. 5. 2025 č. j. MSK 59997/2025, kterým bylo zamítnuto odvolání žalobce a potvrzeno rozhodnutí Městského úřadu Rýmařov (dále také „správní orgán I. stupně“) ze dne 21. 3. 2025 č. j. MURY 9058/2025, ve věci přestupku podle § 7 odst. 1 písm. b) zákona č. 251/2016 Sb., o některých přestupcích, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o některých Shodu s prvopisem potvrzuje P. S.

přestupcích“), jehož se dopustil tím, že dne 9. 2. 2024 v 7:20 hod. v Břidličné, v areálu firmy Al Invest, fyzicky napadl O. D., roč. X, a to tak, že jej kousl do pravého předloktí, čímž narušil občanské soužití tak, že úmyslně jinému ublížil na zdraví.

2. Žalobce považuje rozhodnutí správních orgánů obou stupňů za nezákonná. Rozhodnutí správního orgánu I. stupně je dle žalobce nezákonné jak procedurálně, tak obsahově z hlediska rozhodných skutečností, na kterých je postaveno, a to účelově, na účelově domluveném svědectví zaměstnanců firmy pod nátlakem náměstka firmy a v konečném důsledku i majitele firmy (resp. jeho zástupce), kteří činili nátlak i na osobu žalobce a osobu majitele firmy, kterou žalobce jako pravidelný dodavatel výrobků zastupoval. Dle žalobce byly porušeny zásady dobré správy a ochrany práv účastníka dle § 2 a § 3 zákona č. 500/2004 Sb., správního řádu, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „správní řád“), a dále § 36 správního řádu – pokud je účastník např. hospitalizován nebo z důvodu nemoci nemůže jednat, správní orgán přiměřeně upraví postup řízení (např. prodlouží lhůty, odloží ústní jednání apod.). Jako hlavní důkaz žalobce uvedl nerespektování jeho invalidity a trvající pracovní neschopnosti primárně v důsledku napadení, sekundárně dehonestací, diskriminací žalobce, zneužitím křivého obvinění a odsouzení. Žalobce rovněž namítl možné porušení principu nestrannosti správního orgánu (§ 7 správního řádu) a nesprávné hodnocení skutku – obrácení role oběti a útočníka, dále nedostatečné odůvodnění rozhodnutí (§ 68 správního řádu), porušení procesních práv poškozeného a možné porušení zákazu svévole veřejné moci.
3. Žalovaný ve vyjádření k žalobě navrhl zamítnutí žaloby a uvedl, že žalobu považuje za zcela bezdůvodnou. Má za to, že napadené rozhodnutí i proces, který jeho vydání přímo předcházelo, jsou zcela a plně v souladu se zákonem. Žalovaný dále konstatoval, že žalobce v žalobě uvedl pouze obecná a ničím nepodložená tvrzení, která již uplatňoval v přestupkovém řízení. Správní orgány obou stupňů se jimi řádně zabývaly a v odůvodnění rozhodnutí se s nimi vypořádaly. Žalobce nepředložil jediný konkrétní důkaz podporující jeho tvrzení. Pokud žalobce tvrdí, že byl nesprávně označen za pachatele a že ve skutečnosti byl sám obětí útoku, žalovaný má za to, že tato tvrzení jsou v rozporu s provedeným dokazováním. Správní orgán I. stupně vycházel z kamerového záznamu, fotodokumentace zranění poškozeného a z lékařské zprávy. Tyto důkazy jasně prokazují, že žalobce fyzicky napadl poškozeného, a to způsobem uvedeným ve výroku rozhodnutí. Dále byly provedeny výpovědi tří svědků, které byly podobné, vzájemně se doplňovaly a ve svém obsahu korespondovaly s ostatními provedenými důkazními prostředky. Skutečnost, že se jednalo o zaměstnance jedné společnosti, sama o sobě nezpochybňuje jejich věrohodnost, zejména za situace, kdy jejich výpovědi odpovídaly dalším důkazům.
4. Krajský soud přezkoumal napadené rozhodnutí, jakož i řízení, které jeho vydání předcházelo, přičemž byl vázán skutkovým a právním stavem ke dni rozhodování správního orgánu a také obsahem žalobních tvrzení (ust. § 75 zák. č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, v platném znění – dále jen s. ř. s.).
5. Z obsahu správního spisu krajský soud zjistil, že rozhodnutím správního orgánu I. stupně ze dne 21. 3. 2025 č. j. MURY 9058/2025 byl žalobce uznán vinným z přestupku podle § 7 odst. 1 písm. b) zákona o některých přestupcích, jehož se dopustil tím, že dne 9. 2. 2024 v 7:20 hod. v Břidličné, v areálu firmy Al Invest, fyzicky napadl O. D., roč. X, a to tak, že jej kousl do pravého předloktí, čímž narušil občanské soužití tak, že úmyslně jinému ublížil na zdraví. Za uvedený přestupek byla žalobci uložena pokuta ve výši 1 000 Kč, povinnost

Shodu s prvopisem potvrzuje P. S.

uhradit náklady řízení ve výši 1 000 Kč a povinnost nahradit poškozené zdravotní pojišťovně škodu

ve výši 1 063 Kč, se splatností do 30 dnů ode dne nabytí právní moci tohoto rozhodnutí. Žalobce podal proti prvostupňovému rozhodnutí včasné odvolání, o kterém bylo rozhodnuto napadeným rozhodnutím.

6. Podle § 7 odst. 1 písm. b) zákona o některých přestupcích, fyzická osoba se dopustí přestupku tím, že jinému ublíží na zdraví.
7. Soud předně připomíná, že řízení před správními soudy je ovládáno dispoziční zásadou, která se projevuje mimo jiné tím, že soud je v řízení o žalobě proti rozhodnutí správního orgánu oprávněn přezkoumávat napadené výroky správního rozhodnutí jen v mezích žalobních bodů (§ 75 odst. 2 s. ř. s.). Přezkoumá-li soud žalobou napadené rozhodnutí nad rámec žalobních bodů, překročí rámec přezkumné činnosti vymezený v § 75 odst. 2 s. ř. s., přičemž Nejvyšší správní soud (dále jen „NSS“) již v minulosti vyslovil, že „jinou vadou řízení před soudem“ s vlivem na zákonnost rozhodnutí o věci samé je, pokud krajský soud přezkoumá a poté zruší žalobou napadené správní rozhodnutí z důvodu, který nebyl žalobcem uplatněn jako žalobní bod. Takový postup krajského soudu je nejen popřením dispoziční zásady, kterou je ovládáno správní soudnictví, ale znamená i zásah do principu rovnosti účastníků řízení (srov. např. rozsudek NSS ze dne 14. 2. 2008 č. j. 7 Afs 216/2006-63, z novějších rozhodnutí např. rozsudek ze dne 5. 3. 2015 č. j. 6 Afs 3/2015 – 29, ze dne 12. 3. 2020 č. j. 7 Azs 426/2019 – 38, bod 10 či ze dne 4. 4. 2024 č. j. 5 Afs 20/2023–31, bod 34).
8. Od žalobce, který vymezuje hranice soudního přezkumu, se tedy oprávněně žádá procesní zodpovědnost. Soud za něj nesmí nahrazovat jeho projev vůle a vyhledávat na jeho místě vady napadeného správního rozhodnutí. Takovým postupem by soud přestal být nestranným rozhodčím sporu, ale přebíral by funkci žalobcova advokáta (viz rozsudek rozšířeného senátu NSS ze dne 24. 8. 2010 č. j. 4 As 3/2008-78). V odůvodnění rozsudku rozšířeného senátu ze dne 20. 7. 2018 č. j. 3 Azs 66/2017-31, č. 3733/2018 Sb. NSS, uvedl NSS, že ve lhůtě pro podání žaloby musí uplatnit žalobce alespoň jeden žalobní bod, aby jeho žaloba byla projednatelná, jinak má být odmítnuta podle § 37 odst. 5 s. ř. s. O další žalobní body lze podanou žalobu rozšířit jen ve lhůtě pro její podání (§ 71 odst. 2 s. ř. s.). K žalobním bodům uplatněným po uplynutí lhůty pro podání žaloby soud nesmí přihlédnout. Takto upravená koncentrace řízení není samoúčelná. Jejím smyslem je postavit najisto rozsah důvodů, na jejichž základě bude soud přezkoumávat napadené rozhodnutí, čímž má být zajištěna patřičná míra právní jistoty účastníků řízení a rychlosti řízení. Současně platí, že prostřednictvím následného „doplňování“ žaloby nelze „do věci přinášet nic zásadně nového ve smyslu dalších důvodů pro zrušení napadeného rozhodnutí. V opačném případě by totiž byl naopak na místě závěr, že se jedná o rozšíření o další žalobní bod“ (srov. rozsudek NSS ze dne 18. 4. 2013 č. j. 7 As 10/2013-30). I kdyby žalobce tvrdil, že v žalobě uplatnil námitky jen v obecné rovině a doplňujícími podáními je jen rozvedl a konkretizoval, musel by toto doplnění učinit ve zmíněné zákonné lhůtě (§ 71 odst. 2 s. ř. s.). Jak totiž v minulosti uvedl NSS, „uplatnění obecné žalobní námitky není otevřením bezedné nádoby možných pochybení správního orgánu, ze kterých žalobce může libovolně vytahovat další a další konkrétní námitky až do rozhodnutí soudu, ale pouze zastřešující typovou kvalifikací konkrétních námitek, které nicméně žalobce musí uplatnit ve lhůtě pro podání žaloby“ (srov. rozsudek NSS ze dne 20. 12. 2017 č. j. 10 Afs 100/2017-91, bod 21).

Shodu s prvopisem potvrzuje P. S.

9. Pokud jde o náležitosti žalobních bodů, NSS setrvale judikuje, že § 71 odst. 1 písm. d) s. ř. s. žalobci ukládá povinnost uvést v žalobě konkrétní (tj. ve vztahu k žalobci a k projednávané věci individualizovaná) skutková tvrzení doprovázená (v témže smyslu) konkrétní právní argumentací, z nichž plyne, z jakých důvodů považuje žalobce napadené výroky rozhodnutí za nezákonné nebo nicotné (srov. k tomu obdobné závěry vyslovené ve výše zmíněném rozsudku NSS ze dne 27. 10. 2004 č. j. 4 Azs 149/2004-52, zveřejněném pod číslem 488/2005 Sb. NSS; z klasické starší judikatury viz např. usnesení Vrchního soudu v Praze ze dne 19. 1. 1993 č. j. 6 A 85/92-5). Nepostačí proto, vytýká-li žaloba obecně, že zákon byl porušen, a obecně odkazuje k zákonným ustanovením, nebo vytýká-li vadnost řízení, aniž by zároveň poukazovala na konkrétní skutečnosti, z nichž je takové tvrzení dovozováno. Žalobce je povinen v žalobě vyličit, jakých nezákonných kroků, postupů, úkonů, úvah, hodnocení či závěrů se měl správní orgán vůči němu dopustit v procesu vydání napadeného rozhodnutí či přímo rozhodnutím samotným, a rovněž je povinen ozřejmit svůj právní náhled na to, proč se má jednat o nezákonnosti. Právní náhled na věc se přitom nemůže spokojit pouze s obecnými odkazy na určitá ustanovení zákona bez souvislosti se skutkovými výtkami (srov. rozsudek rozšířeného senátu NSS ze dne 20. 12. 2005 č. j. 2 Azs 92/2005–57, publikovaný pod č. 835/2006 Sb. NSS, a rozsudky NSS ze dne 31. 5. 2005 č.j. 8 Azs 52/2005–56 a ze dne 22. 4. 2004 č. j. 6 Azs 22/2004–42).
10. Krajský soud tedy shrnuje, že míra podrobnosti odezvy správního soudu je závislá na tom, jak detailně své námitky žalobce v žalobě formuluje. Omezí-li se žalobce na pouhá obecná konstatování, nemůže na ně správní soud reagovat jinak než srovnatelně obecně (srov. např. rozsudek NSS ze dne 28. 9. 2018 č. j. 8 Afs 170/2018–36, bod 20). Žalovaný na 3 stranách žalobou napadeného rozhodnutí odůvodnil své závěry, přičemž proti argumentaci žalovaného žalobce v žalobě postavil obdobné námitky, jaké uplatnil ve správním řízení, aniž by předložil konkrétní konkurující argumentaci zpochybňující správnost závěrů žalovaného za žalobní námitku nelze i dle NSS „rozhodně považovat pouhé negace pečlivě odůvodněných závěrů“ správních orgánů (srov. rozsudek NSS ze dne 13. 2. 2019 č. j. 5 Afs 126/2017-43, bod 50).
11. V nyní souzené věci žalobce v žalobě velmi obecně brojil proti zákonosti rozhodnutí správních orgánů obou stupňů. Žalobce namítl, že v řízení došlo k pochybení správních orgánů, k porušení principu nestrannosti dle § 7 správního řádu, k nesprávnému právnímu hodnocení skutku, k obrácení rolí oběti a pachatele. Dále žalobce namítl, že rozhodnutí správního orgánu I. stupně bylo nedostatečně odůvodněno, nebyla respektována žalobcova procesní práva a došlo k zásahu do jeho základních práv. Z těchto důvodů je dle žalobce postup správních orgánů neobjektivní a nezákonný.
12. Vzhledem k tomu, že žaloba neobsahuje dostatečně konkrétní námitky žalobce, které by vedly ke zpochybnění závěrů správních orgánů, nebude soud hledat způsob pro alternativní vyjádření závěrů, které již přesvědčivě vyslovily správní orgány (podobně srov. např. rozsudek NSS ze dne 12. 11. 2014 č. j. 6 As 54/2013–128). Na základě obsahu správního spisu má soud za to, že přestupek žalobce byl náležitě objasněn a vina žalobce byla spolehlivě prokázána, když správní orgány toto postavily na důkazech (videozáznam, výpovědi svědků, lékařská zpráva, fotodokumentace), které po provedeném zhodnocení a s ohledem na povahu věci vedou

k závěru, že se žalobce příslušného přestupku dopustil. Soud proto uzavírá, že v řízení bylo bez pochyb prokázáno, že žalobce předmětný přestupek spáchal.

13. Jelikož krajský soud neshledal důvody, pro které by bylo na místě žalobě vyhovět, zamítl ji podle ust. § 78 odst. 7 s. ř. s. Ve věci bylo rozhodnuto bez jednání v souladu s ust. § 51 odst. 1 s. ř. s.
14. O náhradě nákladů řízení krajský soud rozhodl podle § 60 odst. 1 s. ř. s., když procesně úspěšnému žalovanému podle obsahu soudního spisu nevznikly s tímto řízením žádné náklady nad rámec jeho běžné úřední činnosti.

Poučení:

Proti tomuto usnesení lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů od doručení tohoto rozhodnutí k Nejvyššímu správnímu soudu.

Ostrava 1. října 2025

JUDr. Miroslava Honusová
samosoudkyně